

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

ZIGEUNEREN RAPHAEL

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Zigeuneren Raphael.

Drama i 4 Akter.

PERSONERNE:

Grev Waldorf		Herr V. Wennerwald.
Inger, hans Datter		Frk. Zanny Petersen.
Sara, Grevens Søster		Frk. Else Weng.
Baron Wilhjem, Saras Mand...		Herr Thorleif Lund.
Max, Grev Waldorf's Godsforvalter		Herr Rasmus Ottesen.
Zelma, Zigeunersken		<u>Frk. Emilie Sannom.</u>
Zigeunerhøvdingen		<u>Herr Vald. Møller</u>
Raphael		<u>Herr E. Gregers.</u>

Baron Wilhjem og hans Frue fejrer deres førstefødtes Barne-
daab. I Slottets Festsal løftes den lille Stamherre højt paa Fade-
rens Arm under Gæsternes Jubel. Ude paa Vejen kommer en
Skare Zigeuner-Musikanter dragende forbi. Høvdingen og hans
Kone gaar ind paa Slottet for at tigge. De trænger frækt ind i
Festsalen, og med sedske Miner nærmer Zigeunerkonen, der bæ-
rer et nyfødt Barn paa Ryggen, sig til Baronesse Wilhjem for at
bede hende om Penge. Baronen bliver vred over Zigeunernes
frække Paatrængenhed, kaster Penge til dem, og byder dem for-
lade Salen. Zigeunerhøvdingen, der i sin Pengegridskhed fin-
der den tilkastede Pengesum for ringe, skuler ondt, idet han for-
lader Salen. Baronessen bliver ilde berørt over Zigeunerens
hadefulde Miner og bringer med moderlig Æmhed sit Barn ind
i Barneværelset. Da ser hun gennem Vinduet Zigeunerhøvdingen
true mod Huset, og en frygtelig Angst kommer over hende.

Samme Aften er Festen i fuld Gang paa Slottet. Baronesse Wilhjelm kan imidlertid ikke rigtig tage Del i Festglæden. Hun tænker stadigt paa sit Barn, idet hun ligesom nærer en ubestemt Frygt for at der skal vederfares den lille noget ondt. Imidlertid beroliges hendes Sind atter. — Men Zigeunerhøvdingen har ikke glemt sin onde Trusel, og lige da Baronessen har forladt sit Barn, sniger han sig uset ind i Barneværelset og bortfører det lille Barn. Lidt efter kommer Barnets Amme ind — og opdager til sin Bestyrtelse, at Barnet ikke er i Vuggen. Sorgen er almindelig. Baron og Baronessen fulgt af Gaardens Folk undersøger hele Omegnen. Zigeunerhøvdingen, der har set sig forfulgt, gemmer sig under en Bro. Han lægger et Øjeblik det lille Barn fra sig i Græsset, medens han spejder efter Forfølgerne. En giftig Hugorm nærmer sig det sovende Barn og bider det i Skulderen. Zigeunerhøvdingen opdager det til sin Forfærdelse og suger, saa godt han kan, Hugormgiften ud og skynder sig til Zigeunerlejren, hvor han tror sig skjult for Forfølgerne. En Zigeunkvinde i Lejren undersøger Hugormbidet og — for at fjerne den mulige Gift, der endnu kunde være i Saaret — brænder hun Saaret paa det lille Barns Skulder med et glødende Jern — og Barnet er reddet. Imidlertid har en lille Dreng fra Omegnen set Barnet blive brændt. Han styrter bort og meddeler Forfølgerne det passerende. Baronessen bliver endnu mere fortvivlet ved at høre Drengens Meddelelse, og hun styrter af Sted efterfulgt af de andre for at faa sit elskede Barn tilbage. Zigeunerne har imidlertid opdaget, at Forfølgerne er i Nærheden, og Høvdingen skjuler det lille Barn i et af Musikinstrumenterne — Kontrabassen. Baron og Baronessen og deres Folk ankommer til Zigeunerlejren og gennemsøger alt, men forgæves. De tror, at den lille Dreng maa have set forkert. Der er intet Bevis imod Zigeunerne — og fortvivlet forlader de Zigeunerlejren. Men samme Nat gav Zigeunerne den lille Stamherre Zigeunerdaaben og døbte ham Raphael.

Tyve Aar er gaaet, Baron Wilhjelm er død, og hans Hustru, der nu er Enke, har taget Ophold hos sin Broder, Grev Waldorf. Hun sidder nu i Slotshaven stille betragtede Grevens Datter, Inger, er spiller Krocket sammen med Godsforvalter Max. Max, der er en usympatetisk ung Mand, søger at gøre Indtryk paa Inger, men Inger ænser ham ikke. Grev Waldorf er optaget af at studere sin Sommerfuglesamling — en Interesse, der fylder hans Liv.

Uden for Slottet paa Landevejen kommer en stor Zigeuner-skare dragende forbi. I Spidsen rider den unge tyveaarige Zigeuner Raphael sammen med Høvdingens Datter Zelma. Zelma er stærkt forelsket i Raphael, men Raphael er ligesom noget for sig selv — han ligner ikke de andre Zigeunere — han hører til en anden Race og er ret ligegyldig overfor Zelmans Tilnærmelser. Høvdingen kender vi igen, men han er bleven bety-

delig ældre i de tyve Aar, der er gaaet, og det samme gælder hans Kone.

Zigeunerne gør Holdt uden for Slottet. Raphael og Zelma staar af Hestene, og Høvdingen giver Raphael Ordre til at gaa ind og spørge Greven, om Zigeunerne maa slaa Lejr paa Godssets Jord nede ved Søen. Raphael og Zelma gaar ind.

I Slotshaven træffer de Greven sammen med Grevens Datter Inger, Enkebaronessen og Godsforvalter Max. Zelma ser Greven interesseret over sin Sommerfuglesamling. I hendes pengegriske Sind opstaar straks Tanken om, at her kan maaske gøres Forretning ved at finde Insekter og lignende til Greven. Raphael beder om Tilladelse for Zigeunerne til at slaa Lejr — og faar den. Enkebaronessen ser med Gysen paa Zigeunerne, erindrende den sørgelige Skæbne, der er overgaaet hende ved Tabet af hendes elskede Søn, og ikke anende, at den unge Raphael netop er hendes eget Barn — den lille Stamherre, der blev stjaalet for tyve Aar siden. Godsforvalter Max ser med Foragt paa Zigeunerne og opføres endnu stærkere, da han bemærker, at Grevens Datter med levende Interesse betragter den skønne Yngling, Zigeuneren Raphael, idet han trækker sig tilbage sammen med Zelma og gaar ud af Slotshaven.

Zigeunerne har — med Grevens Tilladelse — slaaet Lejr paa Godssets Jord, nede ved Søen. Inger kommer kørende — hun er selv Kusk — sammen med Godsforvalter Max for at besøge Zigeunerlejren. Da den pengegriske Zelma faar Øje paa Inger, begynder hun straks at forevise sit farlige Numer — Knivkastning med skarpe Knive. Raphael stiller sig op ad en Bræddevæg, frygtløs, som han er, og med sikker Haand kaster Zelma de spidse Knive mod Bræddevæggen, saa de borer sig ind i Træet tæt ved Raphaels Legeme. Godsforvalter Max følger Opvisningen med kold Ligegyldighed, men Grevens Datter Inger beundrer i højeste Grad Raphaels Mod, og da Zelma bemærker den unge Piges begejstrede Interesse for Raphael, vaagner hendes jaloux Natur — og hun er lige ved at tage en frygtelig Beslutning, men afstaar atter fra sit forfærdelige Forsæt, idet hun dog — ligesom for at skræmme Raphael — lader de skarpe Knive suse med usædvanlig Kraft og saa tæt ved hans Hoved og Øjne, at de næsten strejfer Huden paa Ynglingens Ansigt.

Opvisningen er forbi, og Inger vil give Raphael Penge, men han afslaa dem, og Inger imponeres endnu mere af hans stolte Karakter. Godsforvalter Max synes nu, at Opholdet i Lejren har varet længe nok, og foreslaar Inger at tage hjem; men Inger vil se endnu mere og meddeler kort og godt Max, at hun vil køre hjem alene. Max gaar fornærmet. Inger dvæler endnu lidt i Lejren, betragter et Rensdyr, som Høvdingen viser hende, giver ham rundhaandet Penge og tager Afsked, stiger til Vogns og kører bort. Raphael ser længselsfuldt efter hende. Paa Vejen kommer et Automobil susende. Hestene for Ingers Vogn bliver sky, tager

Magten fra hende og løber løbsk. Raphael opdager det, han tager en Hest i Zigeunerlejren og sprænger afsted, og da han ikke kan naa de løbske Heste ad Landevejen, lykkes det ham ved at svømme med sin Hest over Søen at skyde Genvej og indhente Køretøjet. Ved en voldsom Kraftanspændelse faar han Inger trukket bort fra Kuskensædet over paa sin Hest — sætter hende i Sikkerhed paa Jorden og indfanger dernæst de løbske Heste. Han og Inger stiger derefter til Vogns, og det lykkes hurtigt Raphael at berolige de forskræmte Dyr, styrende dem hjemad med sine kraftige Hænder. De to unge Mennesker kører — glade i hinandens Selskab — henad Landevejen; da pludselig dukker Zelmas Ansigt truende frem bag en Busk, hun springer op bag paa Vognen; hun kan næsten ikke styre si rasende Skinsyge — dog Inger og Raphael opdager hende ikke, optagne som de er af hinanden. Uden for Slottet springer Zelma af, ventende paa Raphael.

Inde ved Slotstrappen modtages Raphael og Inger af Greven, Enkebaronessen og Godsforvalter Max. Greven takker Raphael for Ingers Frelse — og Raphael trækker sig tilbage. Godsforvalteren er rasende over at se Ingers stigende Beundring for Raphael, kun Enkebaronessen er trods sin Glæde over Ingers Frelse dog angst ved Tanken om Zigeuneren. Hun advarer Inger mod at komme til Zigeunerlejren, idet hun fortæller hende, at hendes egen lille Søn blev stjaalet af Zigeunere, og alt, hvad hun ved derom, er, at Zigeunerne brændte Barnet med gloende Jern. Men Inger ser drømmende frem for sig.

Uden for Slottet paa Landevejen træffer Raphael Zelma. Det kommer til et Opgør mellem dem, og Raphael støder Zelma fra sig. Samme Aften mødes Raphael og Inger i Slotshaven, dragne imod hinanden af en uimodstaaelig Længsel, de belures af Zelma, og fra nu af sværger Zigeunersken Hævn.

II. Del.

Næste Aften staar Raphael i Zigeunerlejren. Han vasker sig i Søen efter Dagens Arbejde. Han gnider paa sin Skulder, det Sted, hvor han blev brændt med det glødende Jern, da han var et lille Barn. Zelma betragter ham haanligt, idet hun siger: »Ja, det Mærke gaar vist ikke bort, hvor meget du end gnider.« Raphael føler sig stødt over Zelmas Paatrængenhed, og han gaar bort. Zelma stirrer efter ham. Hun forstaar, at Raphael drages op imod Slottet. Hun tager en Beslutning. Hun vil tale med Ingers Fader, Greven, og fortælle ham, at hans Datter sværmer i Haven om Aftenen med en simpel Zigeuner. Men hvorledes skal hun faa Greven i Tale? Da slaar det ned i hende: Greven er jo Naturforsker. Han samler paa Sommerfugle og lignende. Zelma gaar ned til Søens Bred, og i Sivene finder hun Øgler og Elderkopper, som hun vil tilbyde Greven for paa denne Maade at faa ham i Tale.

Oppe paa Slottet har Greven i sin Samleriver gaaet omkring i Slotstaarnet og ved en Lem, der fører ned til en dyb underjordisk Hvælving, finder han Insekter. I sin Glæde herover glemmer han at lukke Lemmen for at skynde sig ned i Stuen med sit sjældne Fund, som skal indlemmes i hans Samling.

Inger har fra sit Sovekammervindue faaet Øje paa Raphael nede i Haven. De to unge mødes atter. Det opdages af Zelma, der er paa Vej op paa Slottet for at tilbyde Greven Insekterne, hun har fundet i Sivene. Zelma afstaar fra sin første Plan om at ville fortælle Ingers Fader, Greven, om Sværmeriet mellem Inger og Raphael. Zelma vil nu tale med Inger selv. Hun klatrer derfor op ad Slotsmuren ind i Ingers Soveværelse for at vente paa den unge Piges Tilbagekomst, idet hun stadig har Øglerne hos sig.

Raphael og Inger er imidlertid kommen tilbage til Huset neden for Vinduet. Da opdager de pludselig Godsforvalteren og Greven, der spadserer deres Aftentur. Inger tør ikke lade Faderen se hende sammen med Raphael. Han maa skjules. I sin Nød finder hun ikke andre Steder end sit eget Værelse at skjule Raphael i. De klatrer begge op ad Muren ind i Værelset. Zelma, der jo befinder sig i Værelset, hører dem komme. Hun gemmer sig i Hast under Sengen, tabende i Farten Æsken med det giftige Kryb i Ingers Seng. Inger og Raphael, der nu er inde i Værelset, opdager imidlertid intet, og da Inger ikke tør lade Raphael blive i Værelset, men paa den anden Side heller ikke tør lade ham gaa ud af Vinduet, under hvilket netop Greven og Godsforvalteren befinder sig, beder hun ham gaa gennem Taarnet, paa hvis anden Side der findes en Udgang, netop ad den Gang, hvor Greven samme Dag fandt de sjældne Insekter og glemte at lukke Lemmen til den underjordiske Hvælving. Raphael skynder sig bort. I Mørket ser han ikke den aabentstaaende Lem og styrter ned i den dybe Taarnhvælving. Han er spærret inde.

Inger er imidlertid gaaet i Seng og er falden i Søvn, idet nemlig det giftige Kryb roligt er bleven liggende i Benenden af Sengen. Da rejser Zelma sig og kommer frem under Sengen. I det samme begynder ogsaa det giftige Kryb at røre paa sig. Zelma, der ser en truende Fare, betænker sig et Øjeblik: »Skulde hun vække den Sovende?« Men nej, det onde i hende faar atter Overtaget, og hun skynder sig bort gennem Vinduet til Lejren.

Raphael har imidlertid i Kælderhvælvingens Gulv opdaget en Rist; det lykkes ham under utrolige Anstrengelser at faa den op. Han kravler forsigtigt ned — men pludseligt gribes han af rivende Vandmasser og skylles bort. Den sikre Død synes ham næsten vis.

Oppe paa Ingers Soveværelse fortsætter det giftige, snigende Kryb deres Vandring. En giftig Øgle er netop i Færd med at krybe ind paa den unge Piges Bryst, da hun vaagner med et Skrig. Skriget hidkalder Greven, Enkebaronessen og Godsforvalteren. De styrter op paa Ingers Værelse og hører den unge Pige fortælle

om sine udtæaaede Rædsler. Godsforvalteren, der stadig i Tankerne er hæfuld med Raphaël, siger: »Det er naturligvis det Zigeunerpak, der har begaaet denne Ugerning.« Han foreslaar at sammenkalde Gaardens Folk og jage Zigeunerne bort fra Egnen. Inger, der jo tror, at Raphaël befinder sig i Lejren, skynder sig af Sted for at advare ham. I Lejren træffer hun Zelma, der i rasende Jaloux i kaster sig over den unge Pige og binder hende til et Rensdyr og jager det afsted over Heden. Imidlertid er Høvdingen kommen til, hidkaldt ved Støjen, og da han opdager Zelmas Skændselsgering, giver han straks Ordre til Opbrud af Frygt for den Skæbne, der venter ham, naar Greven opdager det passerede. Zigeunerlejren drager af Sted. Oppe i Slotsgaarden har Godsforvalteren sammenkaldt Gaardens Folk, og man bryder op for at fange Zigeunerne i Lejren. Ankommen til Lejren opdager man imidlertid, at Zigeunerne allerede er dragne af Sted, og Godsforvalteren beslutter sig til at forfølge dem.

Da Zigeunerne ser sig forfulgte, beslutter Høvdingen at forhindre Forfølgelernes Fremtrængen og giver Ordre til at stikke Ild paa Heden for at lægge et Ildbælte mellem sig og Forfølgerne. Imidlertid lykkes det Godsforvalteren, der stadig ansføres af sin Lyst efter at faa fat i Raphaël, ad en Omvej og efter en forbitret Kamp med Flammerne at indhente og overmande dem, idet han fører Høvdingen og Zelma med sig hjem, da han jo ikke træffer Raphaël mellem Zigeunerne.

Inger, der er bleven slæbt af Sted hen over Heden, kæmper en rasende Kamp for at blive fri af de snærende Reb. Rensdyret fortsætter imidlertid sin Fart ud i Søen stadigt slæbende den ulykkelige unge Pige efter sig.

Raphaël, der stadig befinder sig i det stinkende Kloakrør, ødelagt og forrevet, føres af det smudsige Vand ud i Søen omkring Slottet. Herfra opdager han pludselig Inger, der er kommen fri af Rebet og nu, efter at have brugt sine sidste Kræfter, er lige ved at omkomme. Det lykkes ham at redde den unge Pige i sidste Øjeblik, og han bærer hende i sine stærke Arme op paa Slottet. Her træffer han Greven og Enkebaronessen ventende i frygtelig Spænding. Greven bliver lykkelig over at faa sin Datter tilbage. Kun Enkebaronessen gyser af Angst, da hun atter ser Inger sammen med Zigeuneren. Da opdager den gamle Dame et Mærke paa Raphaels nøgne Skulder — Brændemærket —, og som dæmrende frem af Taage stiger Minderne, Erindringen om hendes egen lille Søn. I Uvished, som vil hun ikke tro sine egne Øjne, stirrer hun paa ham, og da den fangne Zigeunerhøvding bringes ind af Godsforvalteren, og den gamle Dame af Høvdingens egen Mund faar Sandheden at høre, styrter hnu til sin elskede Søns Bryst. Zelma, der med Undren har hørt Høvdingens Fortælling, bliver pludselig en anden. Hendes Jaloux ophører, Raphaël hører jo dog ikke til hendes Stamme. Glæden over atter at have sit Barn tilbage, bevæger Enkebaronessen til hos Greven at udvirke,

at Zigeunerne faar Lov til at forlade Egnen i Fred. Og saaledes skete det, at Inger og Raphaël, hvis Hjerter allerede ved første Møde havde tilhørt hinanden, og som var bleven knyttede endnu stærkere sammen ved de mange Farer og Trængsler, de havde udstaaet, nu endelig med lykkelige Forældres Velsignelse blev forenet, og sammen kunde vandre en straalende Fremtid i Møde.

AL MUSIK faas hos Peder Friis Musikforlag, Frederiksborggade 14. Telefon 8846.

Forlang altid

C. B. Møller & Co.s Cigaretter.

Fra de dyreste til de billigste, altid fineste Kvaliteter!

Mineralvandsfabriken

„SAXO“

anbefaler Appollinaris og Citronvand.

125

Zigeunereren Raphael.

Moderne Sensa-
tions-Skuespil i
4 Akter.

Optaget ved Viborg af
Filmsfabriken „DANMARK“.

PERSONERNE:

Grev Waldorf	Hr. V. Vennerwald
Inger, hans Datter	Frk. Zanny Petersen
Sara, Grevens Søster	Frk. Else Weng
Baron Wilhjelm, Saras Mand	Hr. Thorleif Lund
Max, Grev Waldorfs	
Godsforvalter	Hr. Rasmus Ottesen
Zelma, Zigeunersken	Frk. Emilie Sannom
Zigeunerhøvdingen	Hr. Vald. Møller
Raphael	Hr. Em. Gregers

Baron Wilhelm og Frue fejrer deres førstefødtes Barnedaab. I Slottets Festsal løftes den lille Stamherre højt paa Faderens Arm under Gæsternes Jubel. Ude paa Vejen kommer en Skare Zigeuner-Musikanter dragende forbi. Høvdingen og hans Kone gaar ind paa Slottet for at tigge. De trænger frækt ind i Festsalen, og med sledske Miner nærmer Zigeunerkonen, der bærer et nyfødt Barn paa Ryggen, sig til Baronesse Wilhelm for at bede hende om Penge. Baronnen bliver vred over Zigeunernes frække Paatrængenhed, kaster Penge til dem, og byder dem forlade Salen. Zigeunerhøvdingen, der i sin Pengegridskhed finder den tilkastede Pengesum for ringe, skuler ondt, idet han forlader Salen. Baronessen bliver ilde berørt over Zigeunerens hadefulde Miner og bringer med moderlig Ømhed sit Barn ind i Barneværelset. Da ser hun gennem Vinduet Zigeunerhøvdingen true mod Huset, og en frygtelig Angst kommer over hende.

Samme Aften er Festen i fuld Gang paa Slottet. Baronesse Wilhelm kan imidlertid ikke rigtig tage Del i Festglæden. Hun tænker stadig paa sit Barn, idet hun ligesom nærer en ubestemt Frygt for, at der skal vederfares den lille noget ondt. Imidlertid bdroliges hendes Sind atter. — Men Zigeunerhøvdingen har ikke glemt sin onde Trudsel, og lige da Baronessen har forladt sit Barn, sniger han sig ind i Barneværelset og bortfører det lille Barn. Lidt efter kommer Barnets Amme ind — og opdager til sin Bestyrtelse at Barnet ikke er i Vuggen. Sorgen er almindelig Baronnen og Baronessen fulgt af Gaardens Folk undersøger hele Omegnen Zigeunerhøvdingen, der har set sig forfulgt, gemmer sig under en Bro. Han lægger et Øjeblik det lille Barn fra sig i Græsset, medens han spejder efter Forfølgerne. En giftig Hugorm nærmer sig det sovende Barn og bider det i Skulderen. Zigeunerhøvdingen opdager det til sin Forfærdelse og suger, saa godt han kan, Hugormgiften ud og skynder sig til Zigeunerlejren,

hvor han tror sig skjult for Forfølgerne. En Zigeunerkvinde i Lejren undersøger Hugorbiddet og — for at fjerne den mulige Gift, der endnu kunde være i Saaret — brænder hun Saaret paa det lille Barns Skulder med et glødende Jern — og Barnet er reddet. Imidlertid har en lille Dreng fra Omegnen set Barnet blive brændt. Han styrter bort og meddeler Forfølgerne det passede. Zigeunerne har imidlertid opdaget, at Forfølgerne er i Nærheden, og Høvdingen skjuler det lille Barn i et af Musikinstrumenterne — Kontrabassen. — Samme Nat gav Zigeunerne den lille Stamherre Zigeunerdaaben og døbte ham Raphael.

Tyve Aar er gaaet, Baron Wilhelm er død, og hans Hustru, der nu er Enke, har taget Ophold hos sin Broder, Grev Waldorf. Hun sidder nu i Slotshaven stille betragtede Grevens Datter, Inger, der spiller Krocket sammen med Godsforvalter Max. Max, der er en usympatetisk ung Mand, søger at gøre Indtryk paa Inger, men Inger ænser ham ikke. Grev Waldorf er optaget af sin Sommerfuglesamling — en Interesse, der fylder hans Liv.

Uden for Slottet paa Landevejen kommer en stor Zigeuner-skare dragende forbi. I Spidsen rider den unge tyveaarige Zigeuner Raphael, sammen med Høvdingens Datter Zelma. Zelma er stærkt forelsket i Raphael, men Raphael er ligesom noget for sig selv — han ligner ikke de andre Zigeunere — han hører til en anden Race og er ret ligegyldig overfor Zelmans Tilnærmelser. Høvdingen kender vi igen, men han er blevet betydelig ældre i de tyve Aar, der er gaaet, og det samme gælder hans Kone.

Zigeunerne gør Holdt uden for Slottet. Raphael og Zelma staar af Hestene, og Høvdingen giver Raphael Ordre til at gaa ind og spørge Greven, om Zigeunerne maa slaa Lejr paa Godssets Jord nede ved Søen. Raphael og Zelma gaar ind.

I Slotshaven træffer de Greven sammen med Grevens Datter, Inger, Enkebaronessen og Godsforvalter Max. Zelma ser Greven interesseret over sin Sommerfuglesamling. I hendes pengegridske Sind opstaar straks Tanken om, at her kan maaske gøres Forretning ved at finde Insekter og lignende til Greven. Raphael beder om Tilladelse for Zigeunerne til at slaa Lejr — og faar den. Godsforvalter Max bemærker, at Grevens Datter med levende Interesse betragter den skønne Yngling, Zigeuneren Raphael, idet han trækker sig tilbage sammen med Zelma og gaar ud af Slotshaven.

Zigeunerne har — med Grevens Tilladelse — slaaet Lejr paa Godssets Jord, nede ved Søen. Inger kommer kørende — hun er selv Kusk — sammen med Godsforvalter Max for at bese Zigeunerlejren. Da den pengegridske Zelma faar Øje paa Inger, begynder hun straks at forevise sit farlige Numer — Knivkastning med skarpe Knive.

Opvisningen er forbi, og Godsforvalter Max foreslaar Inger at tage hjem; men Inger vil se endnu mere og meddeler kort og godt Max, at hun vil køre hjem alene. Max gaar fornærmet. Inger betragter et Rensdyr, som Høvdingen viser hende, giver ham Penge og tager Afsked. Raphael ser længselsfuldt efter hende. Paa Vejen kommer en Automobil susende. Hestene for Ingers Vogn bliver sky, og løber løbsk. Raphael opdager det,

han tager en Hest i Zigeunerlejren og sprænger afsted, og da han ikke kan naa de løbske Heste ad Landevejen, lykkes det ham ved at svømme med sin Hest over Søen at indhente Køretøjet. Ved en voldsom Kraftanspændelse faar han Inger trukket bort fra Kuskesædet over paa sin Hest — sætter hende i Sikkerhed paa Jorden og indfanger dernæst de løbske Heste. Han og Inger stiger derefter til Vogns. De to unge Mennesker kører — glade i hinandens Selskab — henad Landevejen; da pludselig dukker Zelmans Ansigt truende frem bag en Busk, hun springer op bag paa Vognen; hun kan næsten ikke styre sin rasende Skinsyge.

Inde ved Slotstrappen modtages Raphael og Inger af Greven Enkebaronessen og Godsforvalter Max. Greven takker Raphael

for Ingers Frelse — og Raphael trækker sig tilbage. — Ude paa Landevejen træffer Raphael Zelma. Det kommer til et Opgør mellem dem, og Raphael støder Zelma fra sig. Samme Aften mødes Raphael og Inger i Slotshaven, de belures af Zelma, og fra nu af sværger Zigeunersken Hævn.

II. Del.

Næste Aften i Zigeunerlejren. Raphael vasker sig i Søen, og gnider paa sin Skulder, det Sted, hvor han blev brændt da han var et lille Barn. Zelma betragter ham haanlig, idet hun siger: „Ja, det Mærke gaar vist ikke bort, hvor meget du end gnider.“ Raphael føler sig stødt over Zelmas Paatrængenhed og

gaar. Zelma tager en Beslutning. Hun vil fortælle Ingers Fader, Greven, at hans Datter sværmer om Aftenen med en Zigeuner, men hvorledes faa Greven i Tale? Da slaar det ned i hende, Greven er jo Naturforsker. Zelma gaar ned til Søens Bred, og i Sivene finder hun Øgler og Edderkopper, som hun vil tilbyde Greven, for paa denne Maade at faa ham i Tale.

Oppe paa Slottet har Greven i sin Samleriver gaaet omkring i Slotstaarnet og ved en Lem, der fører ned til en dyb underjordisk Hvelving, finder han Insekter. I sin Glæde glemmer han at lukke Lemmen.

Inger har fra sit Sovekammervindue faaet Øje paa Raphael nede i Haven. De to unge mødes atter. Det opdages af Zelma der er paa Vej op til Slottet, og hun afstaar nu fra sin første Plan, og beslutter at tale med Inger. Hun klatrer derfor op ad Slotsmuren ind i Ingers Sovekammer, idet hun stadig har Øglerne hos sig.

Zelma hører Inger og Raphael komme. Hun gemmer sig under Sengen, tabende Æsken med det giftige Kryb i Ingers Seng. Inger og Raphael opdager intet; da Inger ikke tør lade Raphael blive i Værelset, beder hun ham gaa gennem Taarnet, paa hvis anden Side der findes en Udgang, hvor Greven samme Dag fandt de sjældne Insekter. I Mørket ser Raphael ikke den aabentstaaende Lem og styrter ned i den dybe Taarnhvelving.

Inger er imidlertid gaaet i Seng og er falden i Søvn. Det giftige Kryb er bleven i Benenden af Sengen. Da rejser Zelma sig og kommer frem under Sengen. I det samme begynder ogsaa det giftige Kryb at røre paa sig. Zelma skynder sig bort gennem Vinduet til Lejren,

Raphael har imidlertid i Kælderhvelvingens Gulv opdaget en Rist, som det lykkes ham at faa op. Han kravler ned — men gribes af rivende Vandmasser og skylles bort.

Oppe paa Ingers Soveværelse fortsætter Øglerne deres Van-

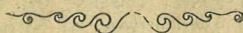
dring, en er netop i Færd med at krybe ind paa den unge Piges Bryst, da hun vaagner med et Skrig. Greven, Enkebaronessen og Godsforvalteren styrter op paa Ingers Værelse og hører den unge Pige fortælle om sine udstaaede Rædsler. Godsforvalteren siger: „Det er naturligvis det Zigeunerpak, der har begaaet denne Ugerning“. Han foreslaar at sammenkalde Gaardens Folk og jage Zigeunerne bort fra Egnen. Inger, der tror, at Raphael befinder sig i Lejren, skynder sig af Sted for at advare ham. I Lejren træffer hun Zelma, der kaster sig over den unge Pige, binder hende til et Rensdyr og jager dette afsted over Heden. Imidlertid er Høvdingen kommen til, og da han opdager Zelmas Skændselsgerning, giver han straks Ordre til Opbrud.

Gaardens Folk bryder op for at fange Zigeunerne. Ankomsten til Lejren opdager man imidlertid, at Zigeunerne allerede er dragne af Sted, og Godsforvalteren beslutter sig til at forfølge dem.

Det lykkes Godsforvalteren ad en Omvej at indhente og overmande dem, idet han fører Høvdingen og Zelma med sig hjem, da han jo ikke traf Rafael mellem Zigeunerne.

Inger kæmper en rasende Kamp for at blive fri af de snærende Reb. Rensdyret fortsætter imidlertid sin Fart ud i Søen stadigt slæbende den ulykkelige unge Pige efter sig.

Raphael, der stadig befinder sig i det stinkende Kloakrør, føres ud i Søen omkring Slottet. Herfra opdager han pludselig Inger, der kommer fri af Rebet og nu er ved at omkomme. Det lykkes ham at redde den unge Pige i sidste Øjeblik, og han bærer hende i sine stærke Arme op paa Slottet. Greven bliver lykkelig over at faa sin Datter tilbage. Kun Enkebaronessen gyser af Angst, da hun atter ser Inger sammen med Zigeuneren. Da opdager den gamle Dame et Mærke paa Raphaels nøgne Skulder — Brændemærket —, og som dæmrende frem af Taage stiger Minderne, Erindringen om hendes egen lille Søn. I Uvished stirrer hun paa ham, og da den fangne Zigeunerhøvding bringes ind af Godsforvalteren, og den gamle Dame af Høvdingens egen Mund faar Sandheden at høre, styrter hun til sin elskede Søns Bryst. Zelma, der med Undren har hørt Høvdingens Fortælling, bliver pludselig en anden. Hendes Jalouxii ophører, Raphael hører jo dog ikke til hendes Stamme. Glæden over atter at have sit Barn tilbage, bevæger Enkebaronessen til hos Greven at udvirke, at Zigeunerne faar Lov at forlade Egnen i Fred. Og saaledes skete det, at Inger og Raphael nu endelig med lykkelige Forældres Velsignelse blev forenet, og sammen kunde vandre en straalende Fremtid i Møde.

Zigeuneren Raphael.

Moderne Sensationsskuespil i 4 Akter.

Optaget ved Viborg.

**Heri forekommer den meget omtalte
store Hedebrand.**

Baron Wilhelm og Frue fejrer deres førstefødtes Barnedaab. I Slottets Festsal løftes den lille Stamherre højt paa Faderens Arm under Gæsternes Jubel. Ude paa Vejen kommer en Skare Zigeuner-Musikanter dragende forbi. Høvdingen og hans Kone gaar ind paa Slottet for at tigge. De trænger frækt ind i Festsalen, og med sedske Miner nærmer Zigeunkonen, der bærer et nyfødt Barn paa Ryggen, sig til Baronesse Wilhelm for at bede hende om Penge. Baronnen bliver vred over Zigeunernes frække Paatrængenhed, kaster Penge til dem, og byder dem forlade Salen. Zigeunerhøvdingen, der i sin Pengegridskhed finder den tilkastede Pengesum for ringe, skuler ondt, idet han forlader Salen. Baronessen bliver ilde berørt over Zigeunerens hadefulde Miner og bringer med moderlig Æmhed sit Barn ind i Barneværelset. Da ser hun gennem Vinduet Zigeunerhøvdingen true mod Huset, og en frygtelig Angst kommer over hende.

Samme Aften er Festen i fuld Gang paa Slottet. Baronesse Wilhelm kan imidlertid ikke rigtig tage Del i Festglæden. Hun tænker stadig paa sit Barn, idet hun ligesom nærer en ubestemt Frygt for, at der skal vederfares den lille noget ondt. Imidlertid bdroliges hendes Sind atter. — Men Zigeunerhøvdingen har ikke glemt sin onde Trudsel, og lige da Baronessen har forladt sit Barn, sniger han sig ind i Barneværelset og bortfører del lille Barn. Lidt efter kommer Barnets Amme ind — og opdager til sin Bestyrtelse at Barnet ikke er i Vuggen. Sorgen er almindelig Baronnen og Baronessen fulgt af Gaardens Folk undersøger hele Omegnen. Zigeunerhøvdingen, der har set sig forfulgt, gemmer sig under en Bro. Han lægger et Øjeblik det lille Barn fra sig i Græsset, medens han spejder efter Forfølgerne. En giftig Hugorm nærmer sig det sovende Barn og bider det i Skulderen. Zigeunerhøvdingen opdager det til sin Forfærdelse og suger, saa godt han kan, Hugormgiften ud og skynder sig til Zigeunerlejren,

hvor han tror sig skjult for Forfølgerne. En Zigeuner kvinde i Lejren undersøger Hugormbiddet og — for at fjerne den mulige Gift, der endnu kunde være i Saaret — brænder hun Saaret paa det lille Barns Skulder med et glødende Jern — og Barnet er reddet. Imidlertid har en lille Dreng fra Omegnen set Barnet blive brændt. Han styrter bort og meddeler Forfølgerne det passerende. Zigeunerne har imidlertid opdaget, at Forfølgerne er i Nærheden, og Høvdingen skjuler det lille Barn i et af Musikinstrumenterne — Kontrabassen. — Samme Nat gav Zigeunerne den lille Stamherre Zigeunerdaaben og døbte ham Raphael.

Tyve Aar er gaaet, Baron-Wilhelm er død, og hans Hustru, der nu er Enke, har taget Ophold hos sin Broder, Grev Waldorf. Hun sidder nu i Slotshaven stille betragtede Grevens Datter, Inger, der spiller Krocket sammen med Godsforvalter Max. Max, der er en usympatetisk ung Mand, søger at gøre Indtryk paa Inger, men Inger ænser ham ikke. Grev Waldorf er optaget af sin Sommerfuglesamling — en Interesse, der fylder hans Liv.

Uden for Slottet paa Landevejen kommer en stor Zigeuner-skare dragende forbi. I Spidsen rider den unge tyveaarige Zigeuner Raphael, sammen med Høvdingens Datter Zelma. Zelma er stærkt forelsket i Raphael, men Raphael er ligesom noget for sig selv — han ligner ikke de andre Zigeunere — han hører til en anden Race og er ret ligegyldig overfor Zelmæns Tilnærmelser. Høvdingen kender vi igen, men han er blevet betydelig ældre i de tyve Aar, der er gaaet, og det samme gælder hans Kone.

Zigeunerne gør Holdt uden for Slottet. Raphael og Zelma staar af Hestene, og Høvdingen giver Raphael Ordre til at gaa ind og spørge Greven, om Zigeunerne maa slaa Lejr paa Godsets Jord nede ved Søen. Raphael og Zelma gaar ind.

I Slotshaven træffer de Greven sammen med Grevens Datter, Inger, Enkebaronessen og Godsforvalter Max. Zelma ser Greven interesseret over sin Sommerfuglesamling. I hendes pengegridske Sind opstaar straks Tanken om, at her kan maaske gøres Forretning ved at finde Insekter og lignende til Greven. Raphael beder om Tilladelse for Zigeunerne til at slaa Lejr — og faar den. Godsforvalter Max bemærker, at Grevens Datter med levende Interesse betragter den skønne Yngling, Zigeuneren Raphael, idet han trækker sig tilbage sammen med Zelma og gaar ud af Slots-haven.

Zigeunerne har — med Grevens Tilladelse — slaaet Lejr paa Godsets Jord, nede ved Søen. Inger kommer kørende — hun er selv Kusk — sammen med Godsforvalter Max for at bese Zigeunerlejren. Da den pengegridske Zelma faar Øje paa Inger, begynder hun straks at forevise sit farlige Numer — Knivkastning med skarpe Knive.

Opvisningen er forbi, og Godsforvalter Max foreslaar Inger at tage hjem; men Inger vil se endnu mere og meddeler kort og godt Max, at hun vil køre hjem alene. Max gaar fornærmet. Inger betragter et Rensdyr, som Høvdingen viser hende, giver ham Penge og tager Afsked. Raphael ser længselsfuldt efter hende. Paa Vejen kommer en Automobil susende. Hestene for Ingers Vogn bliver sky, og løber løbsk. Raphael opdager det, han tager en Hest i Zigeunerlejren og sprænger afsted, og da han ikke kan naa de løbske Heste ad Landevejen, lykkes det ham ved at svømme med sin Hest over Søen at indhente Køretøjet. Ved en voldsom Kraftanspændelse faar han Inger trukket bort fra Kuskesædet over paa sin Hest — sætter hende i Sikkerhed paa

Jorden og indfanger dernæst de løbske Heste. Han og Inger stiger derefter til Vogns. De to unge Mennesker kører — glade i hinandens Selskab — henad Landevejen; da pludselig dukker Zelmas Ansigt truende frem bag en Busk, hun springer op bag paa Vognen; hun kan næsten ikke styre sin rasende Skinsyge.

Inde ved Slotstrappen modtages Raphael og Inger af Greven Enkebaronessen og Godsforvalter Max. Greven takker Raphael for Ingers Frelse — og Raphael trækker sig tilbage. — Ude paa Landevejen træffer Raphael Zelma. Det kommer til et Opgør mellem dem, og Raphael støder Zelma fra sig. Samme Aften mødes Raphael og Inger i Slotshaven, de belures af Zelma, og fra nu af sværger Zigeunersken Hævn.

II. Del.

Næste Aften i Zigeunerlejren. Raphael vasker sig i Søen, og gnider paa sin Skulder, det Sted, hvor han blev brændt da han var et lille Barn. Zelma betragter ham haanlig, idet hun siger: „Ja, det Mærke gaar vist ikke bort, hvor meget du end gnider.“ Raphael føler sig stødt over Zelmas Paatrængenhed og gaar. Zelma tager en Beslutning. Hun vil fortælle Ingers Fader, Greven, at hans Datter sværmer om Aftenen med en Zigeuner, men hvorledes faa Greven i Tale? Da slaar det ned i hende, Greven er jo Naturforsker. Zelma gaar ned til Søens Bred, og i Sivene finder hun Øgler og Edderkopper, som hun vil tilbyde Greven, for paa denne Maade at faa ham i Tale.

Oppe paa Slottet har Greven i sin Samleriver gaaet omkring i Slotstaarnet og ved en Lem, der fører ned til en dyb underjordisk Hvelving, finder han Insekter. I sin Glæde glemmer han at lukke Lemmen.

Inger har fra sit Sovekammervindue faaet Øje paa Raphael nede i Haven. De to unge mødes atter. Det opdages af Zelma der er paa Vej op til Slottet, og hun afstaar nu fra sin første Plan, og beslutter at tale med Inger. Hun klatrer derfor op ad Slotsmuren ind i Ingers Sovekammer, idet hun stadig har Øglerne hos sig.

Zelma hører Inger og Raphael komme. Hun gemmer sig under Sengen, tabende Æsken med det giftige Kryb i Ingers Seng. Inger og Raphael opdager intet; da Inger ikke tør lade Raphael blive i Værelset, beder hun ham gaa gennem Taarnet, paa hvis anden Side der findes en Udgang, hvor Greven samme Dag fandt de sjældne Insekter. I Mørket ser Raphael ikke den aabentsaaende Lem og styrter ned i den dybe Taarnhvelving.

Inger er imidlertid gaaet i Seng og er falden i Søvn. Det giftige Kryb er bleven i Benenden af Sengen. Da rejser Zelma sig og kommer frem under Sengen. I det samme begynder ogsaa det giftige Kryb at røre paa sig. Zelma skynder sig bort gennem Vinduet til Lejren,

Raphael har imidlertid i Kælderhvelvingens Gulv opdaget en Rist, som det lykkes ham at faa op. Han kravler ned — men gribes af rivende Vandmasser og skylles bort.

Oppe paa Ingers Soveværelse fortsætter Øglerne deres Vandring, en er netop i Færd med at krybe ind paa den unge Piges Bryst, da hun vaagner med et Skrig. Greven, Enkebaronessen og Godsforvalteren styrter op paa Ingers Værelse og hører den unge Pige fortælle om sine udstaaede Rædsler. Godsforvalteren siger: „Det er naturligvis det Zigeunerpak, der har begaaet denne Ugerning“. Han foreslaar at sammenkalde Gaardens Folk og

jage Zigeunerne bort fra Egnen. Inger, der tror, at Raphael befinder sig i Lejren, skynder sig af Sted for at advare ham. I Lejren træffer hun Zelma, der kaster sig over den unge Pige, binder hende til et Rensdyr og jager dette afsted over Heden. Imidlertid er Høvdingen kommen til, og da han opdager Zelmas Skændselsgerning, giver han straks Ordre til Opbrud.

Gaardens Folk bryder op for at fange Zigeunerne. Ankomsten til Lejren opdager man imidlertid, at Zigeunerne allerede er dragne af Sted, og Godsforvalteren beslutter sig til at forfølge dem.

Det lykkes Godsforvalteren ad en Omvej at indhente og overmande dem, idet han fører Høvdingen og Zelma med sig hjem, da han jo ikke traf Rafael mellem Zigeunerne.

Inger kæmper en rasende Kamp for at blive fri af de snærende Reb. Rensdyret fortsætter imidlertid sin Fart ud i Søen stadigt slæbende den ulykkelige unge Pige efter sig.

Raphael, der stadig befinder sig i det stinkende Kloakrør, føres ud i Søen omkring Slottet. Herfra opdager han pludselig Inger, der kommer fri af Rebet og nu er ved at omkomme. Det lykkes ham at redde den unge Pige i sidste Øjeblik, og han bærer hende i sine stærke Arme op paa Slottet. Greven bliver lykkelig over at faa sin Datter tilbage. Kun Enkebaronessen gyser af Angst, da hun atter ser Inger sammen med Zigeuneren. Da opdager den gamle Dame et Mærke paa Raphaels nøgne Skulder — Brændemærket —, og som dæmrende frem af Taage stiger Minderne, Erindringen om hendes egen lille Søn. I Uvisshed stirrer hun paa ham, og da den fangne Zigeunerhøvding bringes ind af Godsforvalteren, og den gamle Dame af Høvdingens egen Mund faar Sandheden at høre, styrter hun til sin elskede Søns Bryst. Zelma, der med Undren har hørt Høvdingens Fortælling, bliver pludselig en anden. Hendes Jalouxie ophører, Raphael hører jo dog ikke til hendes Stamme. Glæden over atter at have sit Barn tilbage, bevæger Enkebaronessen til hos Greven at udvirke, at Zigeunerne faar Lov at forlade Egnen i Fred. Og saaledes skete det, at Inger og Raphael nu endelig med lykkelige Forældres Velsignelse blev forenet, og sammen kunde vandre en straalende Fremtid i Møde.

Ekstranummer:

Lille Frits er ubehagelig.

Humoreske.

Bagsværd, d. 26.9.84.

RAPPORT.

Vedr. filmen: ZIGEUNEREN RAPHAEL. (WILDFEUER). Kopi A.
Modtaget fra: Stiftung Deutsche Kinemathek, Berlin, d. 12.9.84.

Producent (fra M. Engbergs "Den danske stumfilm 1903-1930"):
Filmfabrikken "Danmark".

Personen:

Graf Waldorf	V. Wennerwald
Inger, seine Tochter	Zanny Petersen
Sara, die Schwester des Grafen	Else Weng
Baron Wilhjelm, Saras Mann	Thorleif Lund
Max, Gutsverwalter des Grafen	Rasmus Ottesen
Zelma, Zigeunerin	Emilie Sannom
Der Zigeunerhåuptling	Wald Möller (= Valdemar Møller)
Raphael	E. Gregers

Tyske mellemtekster.

længde 1095,5 m
spilletid 40 min.
bill./ske. ... 24
format normal

2 spoler
35 mm/stum
s/hv.

tilstand ... 1
safety

K ✓

I ✓

STK ✓

HK ✓

M ✓

SR ✓